

1

Toen ik Sergio voor het eerst ontmoette, vorig jaar in de derde, zag het er eigenlijk naar uit dat hij mijn ergste vijand zou worden.

Dat lag ook een beetje aan mijzelf.

Ik had namelijk last van vooroordelen. (Grote vooroordelen.)

Kan je beter niet hebben als je toevallig in een 3-vmbo-klas van een totaal onbekende school belandt.

Ik had onder andere het vooroordeel: iemand die eruitziet als het opperhoofd van een criminele motorclub en die iedereen die hem in de weg loopt op zijn bek timmert of laat timmeren door zijn knechtjes, moet wel een enorme lul zijn.

Sergio zelf had ook last van vooroordelen. Hij vond mij een nerd (wat ik niet ben), een watje (ben ik wel) en een homo (zou kunnen, al heb ik tot nu toe geen ervaring op dat gebied), en iemand die een nerd is én een watje én een homo moest wel een enorme lul zijn. Een prima treiter-object dus.

Maar wat ik nooit had kunnen vermoeden die eerste kutweken in de derde, en wat uiteindelijk mijn redding werd:

SERGIO HOUDT VAN KUNST.

Ik hou ook van kunst.

Nou ja, ik hou van *sommige* kunst.

Van mooie dingen die ik kan begrijpen, zeg maar. Of die ge-

woon heel mooi zijn ook al zie je niet wat het betekent. Ik hou *niet* van lelijke kunst of van met ducttape aan de muur geplakte bananen ter waarde van 120.000 dollar. Ook hou ik niet van performancekunst waarbij twee mensen twintig minuten lang in elkaars muil in- en uitademen; komt geen frisse lucht aan te pas. Daar word ik kotsmisselijk van, van dat soort kunst.

Ik hou sowieso van heel veel dingen NIET, in feite houd ik van meer dingen niet dan wel.

Mijn vader zegt dat ik me moet concentreren op die laatste maar dat is echt niet zo gemakkelijk.

Na drie weken uitlachen, duwen, stompen, slaan en fietsbanden leeg laten lopen, pakte Sergio mijn schetsboek af. Vanaf die tijd ging het steeds beter tussen ons.

Want Sergio vond mijn schetsen KUNST. Wat een onverwachte en dikke meevaller was, vooral omdat hij aan het hoofd stond van een agressieve *gang* die, fanatieker nog dan Sergio zelf, mijn leven probeerde te verpesten.

Twee maanden na onze eerste kennismaking liet Sergio een tattoo zetten van een van mijn tekeningen en besloten we een feest te geven voor de hele klas ter ere van onze verjaardagen. Samen met

Dylan, mijn allerbeste vijand van dat moment, die gelukkig ook mee bleek te vallen en een agressiestoornis heeft waar hij niks aan kan doen maar die wel lastig is voor mensen die per ongeluk die agressie opwekken, bijvoorbeeld door dat ze eruitzien als een nerd.

Daarna werden we VRIENDEN.

2

Vóór Sergio en Dylan had ik nog nooit een vriend gehad, dus het werd een compleet nieuwe ervaring.

Ik moest een beetje wennen aan al die blauwe plekken die inherent zijn aan het hebben van vrienden die trainen om wereldkampioen kickboksen te worden, maar verder was ik voornamelijk blij.

Het feest dat we samen 'in goede harmonie' organiseerden, zou bij mij thuis gehouden worden omdat ik namelijk een kangoeroe-groot huis bewoon samen met mijn vader.

Kangoeroe is het stopwoord van Dylan nadat het eerst uiteraard *kanker* was maar daar kon ik niet tegen. Lang verhaal. Komt nog wel een keer.

Eerst kregen we ruzie over 'het thema' want het mocht van Sergio geen gewoon feest worden, het moest een *thema*feest zijn waarbij iedereen min of meer gekleed gaat in hetzelfde thema.

Dylan wilde iets met vechtsport maar dat vond Sergio saai, Sergio wilde iets met superhelden maar dat vond Dylan saai en ik wilde iets met dieren maar dat vonden ze allebei 'COMPLEET GESTOORD!' in de negatieve betekenis van het woord dan, want meestal is *compleet gestoord* juist een aanrader. Toen kreeg ik opeens een teringgoed idee: 'Diversiteit!' riep ik.

Sergio mimede dat hij van zijn stoel viel. 'Rustig aan professor!'

'Dan kan alles!' legde ik uit. 'Dylans vechtsport, jouw superhelden en mijn dieren, ALLES!'

'Maar wat betekent het?' wilde Dylan weten.

Ik dacht dat hij een geintje maakte. Diversiteit. Daar gaat het toch de godganse dag over? Op school. In de wereld?

Sergio deed ook net alsof hij er nog nooit van had gehoord.

'Eh...' Ik wist het opeens niet meer zeker. 'Variatie, toch...? Afwisseling?' vroeg ik me hardop af.

Sergio ging het opzoeken op zijn telefoon. *Verscheidenheid aan culturen in de samenleving of verscheidenheid aan levensvormen in de natuur*, was zijn conclusie.

Dylan snapte er nog steeds niks van. 'Dus dan moeten we als bloem of als plant?' vroeg hij verbaasd.

'Kan,' zei ik. 'Alles mag. Je mag ook gewoon als jezelf komen want onze klas is al vrij *divers*.

Maar als alles mocht dan was er niks aan want dan kwam zeker weten iedereen als zichzelf en dan hadden we nog steeds geen themafeest.

Sergio ging op zijn telefoon ideeën googelen.

Je wil niet weten wat voor thema's mensen bedenken voor hun feest. Er zitten hele smerige bij. Maar ook wel geinige, het karaoke-thema bijvoorbeeld, dat vond ik een goeie maar Sergio en Dylan moesten er niet aan DENKEN. No way dat zij gingen 'ZINGEN', ze spraken het uit alsof het *schijten in het openbaar* betekent.

'Je favoriete popster?' probeerde ik nog. Dan kon ik als Beyoncé komen, dat zou heel erg gaaf zijn. Ik ging trouwens hoe dan ook als Beyoncé. Al kozen we voor het onderwater-thema of voor de middeleeuwen. Beyoncé ziet er onwijs gaaf uit als zoetwaterschildpad of als beul, dat wist ik zeker.

Terwijl Sergio het *Moulin Rouge*-thema probeerde te doorgronden, riep Dylan ineens:

‘Of dat iedereen als lekker wijf komt!’

Toen sprongen we alle drie tegelijk overeind. We begonnen keihard te schreeuwen en we beukten elkaars armen blauw. Wat een geweldig idee! Dát gingen we doen, thema *lekker wijf*!

Nog geen twee minuten later begon Dylan terug te krabbelen.

Iedereen, beseftte hij opeens, daar val ikzelf ook onder. Zijn ogen werden groot en het leek alsof hij moest kotsen.

‘Wacht even!’ Hij hield zijn hand omhoog als een stopbord.

‘Betekent dat dat we *allemaal* als vrouw moeten komen?’

‘Als lekker wijf,’ corrigeerde Sergio hem.

‘Klopt!’ zei ik enthousiast. ‘*Iedereen* betekent in feite hetzelfde als *allemaal*.’

Dylan schudde zijn hoofd. ‘Nee. Ga ik niet doen.’

‘Jawel, man! Gozer! Het is een krankzinnig idee!’ Sergio gaf hem een dreun op zijn schouder. ‘Is nog nooit gedaan, thema *lekker wijf*!’

Dylan bleef zijn hoofd schudden. ‘Nee man, mongool. Ik niet.’ En zagen we Achraf al? En Floris? Als lekker wijf? Sergio en ik zagen het.

‘Achraf juist! Die is gek op lekkere wijven,’ vond Sergio. ‘En Floris is al een wijf. Het wordt echt lachen. Het beste idee dat je ooit hebt gehad.’

Ik knikte als een op hol geslagen jaknikker. Met Beyoncé in gedachten. ‘Het allerbeste idee ever.’

Dylan is gevoelig voor complimenten. De kleur in zijn gezicht begon alweer een beetje terug te komen.

‘Kan het ook een vrouw zijn die eruit ziet als een stoere man?’ vroeg hij.

Sergio keek mij aan. Alsof ik de jury was.

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Lekker wijf is een subjectief begrip.’

Sergio waarschuwde weer voor de professor. Daarom gebruikte ik veel woorden om aan Dylan uit te leggen dat een lekker wijf er voor iedereen anders uitziet. Dat zijn lekkere wijf misschien wel een afgetrainde kickbokser was met een kale harses.

Dat luchtte Dylan zichtbaar op. ‘Zonder make-up!’ commandeerde hij.

Nee. Dat kon volgens Sergio echt niet. Ze moest in elk geval lipgloss en mascara, het wijf van Dylan. En ook *aantoonbare* tieten. ‘Anders word je naar huis gestuurd.’

Daar kregen ze vervolgens weer ruzie over.

Niet elke vrouw heeft borsten, vond Dylan. Hij mag van Lindsey geen ‘tieten’ meer zeggen want dat is vrouwonvriendelijk. En er is van alles op Dylan aan te merken, maar vrouwonvriendelijk is hij niet, zeker niet tegen Lindsey.

Sergio vond van wel. ‘Elk lekker wijf heeft ze.’

Ik zei: ‘In aanleg misschien. Maar ze hoeven niet zichtbaar te zijn.’ Ik probeer altijd de middenweg. Maar Sergio wilde kijken hoever hij kon gaan. ‘Tieten. Verplicht. Liefst hele grote.’

No way dat Dylan ‘met borsten voor’ ging lopen.

‘Je verzint maar iets anders!’ schreeuwde hij, waarna hij wegliep en zo hard de deur dichtsloeg dat Harrie dagenlang moest ontstressen in zijn geheime ondergrondse schuilplaats.

HARRIE.

Mijn allerbeste konijn. Godverdomme.

3

‘... en *Lekker wijf* wordt het thema,’ vertelde ik enthousiast aan mijn broer Kobus, toen ik belde om hem uit te nodigen. Ook familieleden waren welkom op ons feest, we waren namelijk JARIG, Sergio en ik in dezelfde week, Dylan acht maanden later.

‘Dat kán niet,’ oordeelde Kobus ogenblikkelijk. ‘Dat is beledigend voor transpersonen en crossdressers.’

Die laatste kreeg ik niet meteen helemaal mee.

‘Crossdressers,’ herhaalde hij. ‘Werden vroeger travestieten genoemd.’

Kobus doet een PhD aan de universiteit van Amsterdam, je moet heel erg uitkijken met wat je zegt als hij in de buurt is.

‘En het is bovendien seksistisch,’ voegde hij eraan toe.

‘Hoezo dat?!’

‘Nou!’ Hij liet een pauze vallen waarin ik waarschijnlijk het antwoord zelf had moeten verzinnen. ‘Dat het meteen weer een *LEKKER* wijf moet zijn!’

‘Had je liever *Lelijk wijf* gehad dan?’ vroeg ik verbaasd.

Nou... dat wist-ie niet zeker, maar misschien was dat wel beter geweest ja, want op deze manier maakte ik ‘de vrouw tot een geseksualiseerd object’.

‘Kunt u deze zin nog een keer herhalen...’ zei ik om aan te geven dat ik plotseling heel erg moe van hem werd.

‘Je maakt op die manier de vrouw...’

‘Halloooo!’ onderbrak ik hem. ‘De hele klas vindt het leuk! We gaan allemaal als lekker wijf. Petterson ook, onze mentor. Die is over de tachtig.’

‘Dus?!’

‘Hij komt als lekker wijf van tachtig. In de netpanty van zijn overleden vrouw.’

Maar dat maakte voor Kobus niks uit want ‘een 80-jarige seksist is óók een seksist’.

‘Ja. En je moeder is een hoer!’ schreeuwde ik. ‘Jezus, Kobus, wij zijn vmbo hoor! Wij doen geen promotieonderzoek naar discriminatie van de LHBTIQ+-gemeenschap en we studeren ook geen politicologie!’

‘Nee, want dan wist je wel beter,’ snauwde hij.

‘Het is gewoon voor de lol!’ riep ik. ‘Sergio gaat als Eric uit *Sex Education* en ik ga als Beyoncé. Met de flamingo-tas van Kaat.’

Het was even stil aan de andere kant.

‘Dat kan al helemaal niet!’

‘Wat nou weer!?’

‘Dat is blackface!’

Ik werd niet goed.

‘Sergio is black!’ riep ik verontwaardigd.

‘Maar jij toch niet???’

‘Jezus, man!’ Nu werd ik echt kwaad. ‘Ik ga toch niet als Beyoncé omdat ze zwart is! Ik ga omdat ze vrouw is, en mijn idool.’

‘Maar je mag je niet zwart schminken!!!’ schreeuwde hij.

‘Dat ga ik toch ook helemaal niet doen, idioot! Denk je dat ik dom ben of zo!?’ brulde ik.

‘O.’ Hij was even stil. ‘Oké...’

‘Ik ga gewoon als roetveeg-Beyoncé.’

Ja.

Kan niet.

I know.

Hij hing meteen op.

Na vijf minuten appte ik sorry en dat het een zieke grap was en absoluut niet oké maar dat ik soms helemaal klaar was met dat politiek-correcte gezeik van hem, vandaar, maar nogmaals sorry, en daarna belde ik opnieuw want ik moest nog iets belangrijks vragen.

Of hij kwam draaien op ons feest.

Nee, dat ging hij niet doen want hij draaide niet voor seksisten.

Ik probeerde hem zo vriendelijk en geduldig mogelijk over te halen. Dat Sergio en ik echt, eerlijk waar, AB-SO-LUUT geen seksisten zijn, maar dat wij ook wel eens een keer als kunstwerk over straat wilden lopen en dat het ons daarom tof leek om ons te verkleden als lekker wijf.

‘Zo over straat lopen, zou ik zéker niet doen in dat rechtse dorp waar jullie wonen,’ waarschuwde hij nog.

‘Komt goed,’ zei ik. ‘Dylan gaat als Ellie Lust.¹ Hij kan ons beschermen.’

‘Je doet maar wat je niet laten kan,’ adviseerde Kobus. ‘Niet bij mij komen janken als je in elkaar wordt geslagen.’

1 de politieagente van *Wie is de Mol?*

BEYONCÉ

4

Van Beyoncé werd ik fan toen ik die video ontdekte die ze samen met JayZ heeft opgenomen in het Louvre in Parijs, *Apeshit. FOKKING MOOI VERDOMME*, zoals Sergio zei toen hij hem zag.

En toen had ik nog niet eens *Black is King* gezien.

Ik ben niet per se fan van haar muziek.

Ik ben fan van het kunstwerk dat Beyoncé is.

Als ik een paar keer naar de filmtrailer van *Black is King* heb gekeken, en naar *Already*, dan kan ik alleen nog maar de rest van de dag op de bank voor me uit staren, zo indrukwekkend zijn die beelden.

Oorverdovend mooi.

Ik begreep alleen niet wat Beyoncé zo mooi vindt aan de *Mona Lisa*.

Vind ik helemaal niks, die *Mona Lisa*.

Mijn moeder zegt dat je 'haar' in het echt moet zien om te kunnen waarderen. Het schilderij bedoelt ze. Ik geloof er niks van.

Saaï. Vind ik 'haar'.

Maar.

Na even googelen, ontdekte ik:

Het gaat Beyoncé helemaal niet om de eventuele schoonheid van de *Mona Lisa*.

Dat ze die video samen met haar man in het Louvre opnam, was een STATEMENT.

Dat er alleen maar witte kunst over witte mensen van witte kunstenaars hangt in dat museum, en dat wie zwart is als bediende wordt afgebeeld. (En ook iets over de positie van de vrouw, ik ben even vergeten wat.)

Daarom zette Beyoncé haar eigen fokkingwondermooie kunst er tegenover.

Wow.

Topwif.

5

Hij kwam natuurlijk gewoon draaien, Kobus, samen met mijn oudste broer Kees. Ze kwamen niet verkleed, maar voor de gelegenheid hadden ze zich wél opgemaakt, of althans dat had Kato gedaan.

Kaat was helemaal losgegaan op Kees, hij had één felgroen en één feloranje oog met veel glitter en kolossale nepwimpers, ze had er een filmpje van NikkieTutorials bij gebruikt. Kersenrode lipstick met glittergloss eroverheen, SUPER gaaf, NikkieTutorials is mijn nieuwe held.

Kobus had een zwart lint in zijn paardenstaart en grote zwarte gothic ogen, meer thema *Halloween* dan *Lekker wijf*, maar ik was allang blij dat Kaat hem zover had gekregen om te komen.

‘Kobus, ZEIKERD!’ had ze op zijn voicemail ingeschreeuwd. ‘De nakomer heeft EINDELIJK vrienden om een feest mee te geven en dan ga jij het zeker voor hem verpesten! Gewoon KOMEN en DRAAIEN, ik doe je make-up.’

Kato is onze zus. Iedereen is bang voor haar behalve ik, want ik ben de nakomer en zij is altijd lief voor mij. Ze woont bij mijn moeder en Leo in De Grote Stad en ik zie haar bijna nooit want in het weekend moet ze altijd stappen met haar vriendinnen en doordeweeks studeert ze, of ligt ze uit te brakken. Ze is zes en een half jaar ouder dan ik en anderhalf jaar jonger dan Kobus, die weer anderhalf jaar jonger is dan Kees.